

Jen těžko by se hledalo téma, které se v posledních dvou desetiletích těšilo u českých historiků tak velkému zájmu, jako jsou dějiny šlechty. Uvolnění ideologických zábran, které dosud vymezovaly výzkumu urozené složky společnosti okrajové místo, spustilo po roce 1989 vlnu zájmu o dosud zanedbávanou oblast. Systematický výzkum šlechtických archivů spolu s překotnou recepcí zahraničních metodologických podnětů záhy přinesly řadu pozoruhodných výsledků, především však na poli výzkumu šlechty raně novověké. Byť i v medievalistice se nobilita těšila zvýšenému zájmu, badatelé se povětšinou přidrželi biografickogenealogické metody. Vznikly tak velmi pracné a materiálově cenné studie, nicméně zajetí v tradičních postupech často bránilo udělat krok dále a opustit zajeté koleje faktografického způsobu práce.